

1863, har dog aabenbart ikke viist sig skillet til at tilføre Forbindelsen med Slesvig, og den har altsaa tabt sit Krav paa at skulle have Indflydelse paa Kongerigets Forfatning, eftersom Slesvig ikke mere gennem denne Indflydelse kan staaes tilbage. Denne Forfatning er følgerig ikke at betragte som noget Mønstre, der med Nette kan gøres gjældende for Kongeriget, og endmindre kan den opstilles som den, Kongerigets egen Repræsentation skal underkaste sig. Naar vi betragte denne Forfatning og gaar ud fra, at den — hvilken Tanke vi vide, at man ogsaa har forbundet med den — i alle Retninger skulde træde istedetfor Kongerigets Forfatning, ville vi see, at her alder er gjort et Fremskridt i en dobbelt Retning, nemlig ved at bortdrage Landstinget fra Indflydelsen af de almindelige Valg og ved at gøre det stærkere i dets Takrigighed ligeoverfor Folkethinget. Systemet efter denne Forfatning var, at Valgene til Landstinget bleve fastsatte efter Indtægt og Befætning, medens de almindelige Valg ligeover derfor faldt aldeles bort; de Valgte skulle ikke længere være 40 Aar gamle — de kunde, saavidt jeg husker, vælges med det 25de Aar —, og de skulde have Diæter, ja endog høiere end dem, der vare givne, ikke det Folkething, der blev sat ved Siden af dette Landsting, men høiere end dem, der bleve givne Kongerigets Rigsdag. Der er desuden den Forskjel paa Diæterne for de to Forsamlinger, at Medlemmerne af Kongerigets Repræsentation ikke tør lade være at tage imod deres Diæter, hvorimod Medlemmerne af Rigsraadet ere berettigede dertil, og det forekommer mig altsaa, at naar en Mand paa eengang er Medlem af Kongerigets Rigsdag og af Rigsraadet, skal han fra det Døbtik, Rigsdagen er tilstede, tage 3 Rd. paa Kongerigets Vegne; hvad han vil gjøre med sine 4 Rd. paa Danmark-Slesvigs Vegne, maa være hans Sag, men Forsamlingen skal staae de 20,00 pCt. deraf fra Slesvig. — Vi komme nu til det Udskift, der her foreligger, og som, om man vil, gaar meget videre. I det Landsting, der blev institueret for Kongeriget Danmarks og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggendes Rigsraad, var der, som sagt, ikke indbrømt den almindelige Valgret nogen Indflydelse, men der var

dog et almindeligt Vælgersystem for hele Forsamlingen; her komme vi derimod ind paa noget ganske Nyt. Vi have her Kongevalgte, Kjøbenhavn Valgte, Valgte af de større Befiddere, Valgmænd, valgte af Communerne, Valgmænd, valgte af Kjøbstæderne, og i hvilket Forhold finde disse Valg Sted? Hver Commune — altsaa en Gjennemsnitsbefolkning i Danmark, tænker jeg, af omtrent 800, som vel kan give 60—90 Vælgere — vælger een Valgmand, og denne gjælder da ikke mere end en født Vælger; det vil dog ikke sige, at han er det ved sin Fødsel, nei, desværre, han kan blive det ved, hvad det skal være, lige indtil Epil. Det kommer kun an paa, at han ved Lykkens Begunstigelse er kommen til at betale en vis høi Skat, og selv om han skylder mange Penge bort, tælles han dog med. Han kan staae lige ved Randen af en Bankerot, han kan være saa vidt, at Ingen egentlig har Agtelse for ham, men naar han ikke kan betegnes som den, der ikke nyder borgerlig Agtelse, træder han ind efter sine Skillingen. Det er Skillingsregimentet, som her er sat i Veiret. (R. C. Larsen: 5te Juni-Grundloven har de 1200 Rd.!) Jeg beder om Forladelse, det er en anden Sag. Den nye Forfatning siger, at der til de kommunalt valgte Valgmænd skal træde ligesaa mange af de høist Beskattede i Valgkredsens (Afbrydelse) . . . .

Formanden: Jeg maa anmode om, at man ikke afbryder Taleren.

Tscherning: 5te Juni-Grundloven siger, at de paa en vis Maade Betegnede kunne være Gjenstand for mit Valg, og af dem kan jeg altsaa slyde ud, hvem jeg vil, men nærværende Lov siger, at en Mand, om han end er saaledes, at jeg for mit Vedkommende ikke vilde spytte paa ham, skal jeg tage ham som Valgmand; det er en overordentlig stor Forskjel. Siig, at det skal være dem, som eie visse privilegerede Eiendomme, hav Mob til paany at oprette og fastholde Grevskaber og Baronier! Jeg vil da sige, at det er dog en Art Udel, man sætter ind. Vi have da idetmindste Noget at holde os til; der er saa dog i alt Fald Noget, som kan give dem Skam i Livet,